

zrušiti a věc vrátiti do stolice prvé k novému projednání a rozhodnutí, aniž bylo zatím třeba obíratí se ostatními důvody stížnosti zmateční.

Čís. 26.

Písemná vyhotovení otázek porotcům položených, která dle § 316 tr. ř. mají býti předložena na jich požádání žalobci a obhajci, nemusí býti podepsána předsedou.

(Rozh. ze dne 19. března 1919, Kr I 71/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl dle § 4 č. 2. zák. ze dne 31. prosince 1877 č. 3 ř. z. z r. 1878 v zasedání neveřejném zmateční stížnost obžalovaného, odsouzeného rozsudkem krajského jako porotního soudu v Písku pro zločin zabiti dle § 140 tr. zák., pokud tato stížnost uplatňovala důvod zmatečnosti naznačený v § 344 č. 4 tr. ř.

Důvody:

Zmateční stížnost, pokud uplatňuje formální důvod zmatečnosti naznačený v § 344 č. 4 tr. ř., jest zřejmě bezdůvodna. Vytýká totiž, předkládajíc opis otázek porotcům položených, který byl dodán obhajci, že nebylo šetřeno předpisu § 316 tr. ř., ježto prý otázky ty předsedou porotního dvoru soudního podepsány nebyly. Citovaný § 316 tr. ř. však podle doslovného znění svého nařizuje, že otázky, jež porotcům dány býti mají, musí, podepsány předsedou, za následků zmatečnosti býti přečteny a žalobci i obhajci, žádají-li toho, písemně předloženy. Již z tohoto doslovného znění § 316 tr. ř. vychází zřejmě, že podpisem předsedy opatřeny býti musí jen otázky, jež porotcům položiti se soud usnesl, nikoli však i písemné vyhotovení otázek, jež žalobce nebo obhajce si vyžádati mají jen právo, nikoli však soud povinnost, i bez jejich žádosti jim předložiti. Pro písemné vyhotovení otázek, jež obhajce nebo žalobce, používše práva § 316 tr. ř. jim poskytnutého, v zájmu přezkoumání očekávaného výroku poroty sobě vyžádali, není podpis předsedy porotního soudu nutným a stačí pouhý opis otázek. Otázky, jež porotcům položeny byly, vyhovují vykazující podpis předsedy soudu i zapisovatelův úplně předpisu § 316 tr. ř. Neodůvodněnou zmateční stížnost bylo tudíž v tomto bodu podle citovaného zákona již v neveřejném sezení zamítnouti.

Čís. 27.

Osvojení si věcí, zapomenutých cestujícími v železničním voze, není podvodem (zatajením nálezů), nýbrž krádeží.

(Rozh. ze dne 22. března 1919, Kr I 33/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Josefa R. do rozsudku krajského jako nalézacího soudu v České Lípě, jímž byl obžalovaný vinným uznán zločinem krádeže dle §§ 171 a 173 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Obžalovaný uznán byl vinným zločinem krádeže, poněvadž si balíček s předměty v ceně více než 200 K, Marii K. za železniční jízdy v oddělení železničního vozu zapomenutý, přivlastnil. Zmateční stížnost vytýká rozsudku nejasnost, neúplnost a vnitřní odpor, pokud vyslovuje v důvodech, že měl obžalovaný času dost, aby balíček alespoň mezi 25. až 29. červnem vydal, i kdyby jeho omluva pravdivou byla, že pro onemocnění své dcery tyfem, jež událo se 29. června m. r., jakož i pro pozdější návštěvu svého zetě v K. byl tak rozčilen, že se ku vrácení osvojených si předmětů nedostal, pokud se týče na ně zapomněl. Zmateční stížnost poukazuje totiž na to, že se obžalovaný dovolával krom onemocnění své dcery tyfem též její předchozího onemocnění chřipkou, jež mu i před 29. červnem 1918 bránilo, aby záležitost stran balíčku do pořádku uvedl. Dále vytýká zmateční stížnost, že se obžalovaný neomlouval toliko rozčilením následkem zmíněných událostí rodinných, nýbrž i tím, že jsa zaneprázdněn ošetřováním nemocné dcery a tchána, neměl času, aby balíček vydal, což rozsudek rovněž opomenul. Avšak nehledě k tomu, že se rozsudek s omluvou obžalovaného vůbec zabývá, a netřeba, aby ji v rozsudku doslova uváděl, že též omluva jen, pokud se týče onemocnění tyfem dne 29. června 1918, obžalovaným úředním osvědčením byla doložena, poukazují důvody správně na to, že obžalovaný jako bývalý dlouholetý zřízenec železniční dobře věděl, jak se v případě, o němž tuto šlo, měl zachovati. Obžalovaný měl nejen během jízdy, ale i také při vystoupení z vagonu, pokud se týče při zpáteční cestě času i příležitosti dost, aby, jak by bývalo na snadě, nález buď službu konajícímu průvodčímu vlaku oznámil, neb balíček na železničním úřadě odevzdal. V den jízdy však jistě překážek obžalovaným na jeho omluvu tvrzených nestávalo. Nejedná se tudíž o skutečnosti rozhodné, jichž opomenutí v důvodech rozsudku zmateční stížnost uplatňuje, a nelze z tvrzených vad zmatečný důvod § 281 č. 5 tr. ř. odvozovati. Po stránce meritální vytýká zmateční stížnost rozsudku, že obžalovaný neměl býti odsouzen pro zločin krádeže, nýbrž pro zločin podvodu zatajením nálezu. Poškozená od okamžiku, kdy železniční oddělení opustila, nebyla prý více v držbě balíčku a pozbyla své držby nejpozději tehdy, když obžalovaný balíček sebou domů odnesl. Ve směru posléze uvedeném přehlíží zmateční stížnost, že zločin spáchán byl již dříve, než obžalovaný železniční vůz opustil, totiž již tenkrát, když schovav balík do svého koše v úmyslu, aby si jej přivlastnil, v cestě své pokračoval. Až do toho okamžiku byla však poškozená nepochybně v držení svého balíčku. Nejednalo se totiž, jak zmateční stížnost neprávem za to má, o věc ztracenou, nýbrž o věc v oddílu železničním zapomenutou. Tím, že poškozená železniční vůz opustila, zanechavši tam opomenutím balíček, byl sice bezprostřední výkon držby její přechodně zastaven, držba sama však nepominula. Dle železniční instrukce č. XIII. z roku 1890 § 3 jsou železniční zřízenci zavázáni, aby předměty cestujícími v místnostech železničních neb v železničních vozech zanechané v nejbližší stanici odevzdali. Dle § 4 této instrukce sluší každý vlak, v němž osoby byly dopravovány, po dojití do konečné stanice po zanechaných předmětech spolehlivě prohledati a nalezené předměty na železničním úřadě odevzdati. Předměty

tyto, pokud se týče, jedná-li se o předmět rychlé zkáze podléhající, peněz za ně vytěžený prodejem, uschovávají se nejméně tři měsíce ve sběrnách a mohou do té doby majiteli, již se řádně legitimovali, býti reklamovány (§ 11). Instrukce rozlišuje v § 12 výslovně mezi předměty ztracenými a předměty zapomenutými, to jest takovými, jež se na místě reklamantem určitě označeném anebo ku složení dotýčných předmětů určeném našly; jen za předměty prvuvedené dlužno složit reklamantem 10 proc. nálezného, předměty toliko zapomenuté vydávají se reklamantovi bez nálezného. Z předpisů těchto jest patrné, že byť i majitel zapomenutého předmětu opuštěním železničního vozu v bezprostředním vykonávání své držby byl omezen, přece v držbě své vůlí, jí se nevzdal a předmět zapomenutý u správy železnice reklamovat, se zachovává, poněvadž právě až do reklamace železniční správa jeho jménem držbu vykonává. Nelze tudíž shledati v tom nesprávné použití zákona, když rozsudek v odpor vzatý v přivlastnění balíčku obžalovaným neshledal pouhý podvod, nýbrž je jako zločin krádeže kvalifikoval. Poškozená také v přítomném případě zapomenutý balíček, seznavši své opomenutí, u správy železnice reklamovala, což vedlo ku odkrytí trestního jednání obžalovaného. Bylo tudíž zmateční stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Čís. 28.

K zatajení zásob (§ 32 čís. 1 a 4 čís. nař. ze dne 26. května 1917 č. 235 ř. z.) stačí již úmyslné zamlčení, po případě výslovné popření zásob. Tím jest čin dokonán.

(Rozh. ze dne 22. března 1919, Kr II 17/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných manželů Jana a Anny O. do rozsudku zemského soudu v Brně, pokud jím byli vinnými uznáni přečinem dle § 32 č. 1 a 4 čís. nař. ze dne 26. května 1917 čís. 233 ř. z., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost uplatňuje důvody zmatečnosti § 281 č. 9 lit a a b, správně jen 9 lit. a tr. ř. Popírá, že obžalovaní ukryli zásoby obilní vědomě, totiž v úmyslu, aby se o nich komise nemohla dověděti. Tomu by prý tak bylo, kdyby komise obilí byla bývala sama našla. Naříkaný rozsudek však zjistil, že obžalovaní ukázali komisi zásoby obilí po dlouhém, marném hledání dobrovolně, nejsouce k tomu nuceni. Neměli prý v úmyslu odníti zásoby veřejným zájmům a není zde prý přečinu dle § 32 č. 1 a 4 čís. nař. Zmateční stížnost není odůvodněna. Rozsudek zjišťuje, že manželé Jan a Anna O. předložili obecnímu úřadu výkaz zásob, odhadující celkový výnos obilí za rok 1917 na 31.60 q, že však tento výkaz nebyl uznán správným a vykonána proto u obou manželů dne 12. prosince 1917 z nařízení okresního hejtmanství prohlídka. Předseda komise poučil oba obžalované, že mají povinnost, ukázat veškeré zásoby, a upozornil je na možné následky neuposlechnutí. Obžalovaní ukázali na to komisi obilí celkem 16.70 q. Poněvadž toto množství neodpovídalo vy-